

bagefter bæffes med en ordinær Finantslov, der gaar fra 1ste April, kan man sagtens blive enig. Den har meget Lidt at betyde. Nei, men naar den midlertidige Finantslov skal gjælde, ikke for 4 Maer, men for 4 Aar, bliver det et helt andet Spørgsmaal. Jeg tror, at jeg har viist saa klart, som det lader sig gjøre, hvad der er den midlertidige Finantslovs sande Indhold, hvad der bør være dens Indhold, hvad man altid er gaaet ud fra var dens Mening, og jeg siger, at det staar ikke faaledes, at her staar Mening overfor Mening. Thi saa længe man ikke har givet en Forklaring af den midlertidige Finantslov, som besvarer de Spørgsmaal, der nødvendigvis møde under Anvendelsen, og ikke har givet en Fremstilling af sin modsatte Opfattelse af den midlertidige Finantslov paa en saadan Maade, at der er Sammenhæng og Mening i den, at det er muligt at anvende den, saa længe, siger jeg staar ikke Mening mod Mening, saa længe er der kun een Mening om den midlertidige Finantslov og saa løse, ubegrundede Paastaaende. Men naar Forholdet er det, kan jeg ikke erkjende, at den høitærede Conseilspræsident har Ret i at sige, at den ene Mening er lige saa god som den anden. Betingelsen derfor er, at man selv kan klare Sagen ud fra et andet Synspunkt, men det har jeg ikke set noget Forsøg paa.

Endnu er der et Par Bemærkninger, jeg til Slutning har at gjøre. Den høitærede Conseilspræsident har gjentagne Gange opmuntret os til at søge Overenskomst med Landstthinget. Det kan være en meget god Opmuntring, men jeg vil sige, at den falder ikke saa godt, naar den høitærede Conseilspræsident giver os den samtidige med, at vi have et saadant Forslag som dette her til Forhandling. Naar den høitærede Conseilspræsident vil tale om Overenskomst, naar han vil komme ned i dette Thing som en Fredsdu, bør han ikke komme med et saadant Olieblad i Næbet. Det siger ikke, — eller hvis det sigter dertil, tror jeg ikke, at det er stiftet til — at fremme nogen Overensstemmelse mellem de to Thing. Hvad er det ogsaa, den høitærede Conseilspræsident siger for at motivere, at han forelægger et saadant Forslag? Han siger om den midlertidige Finantslov, at den vil Landstthinget ikke mere vedtage; Landstthinget erkjender ikke den for brugelig. Ja, men er det et Argument, er det en god og rimelig Grund for en Minister til at forlade den bestaaende Forsatning? Den høitærede Conseilspræsident kan dog ikke være i Tvivl om, at der er i vor Forsatning adskillige Ting, som ikke behage os her. Den reviderede Grund-

lov har sine Bestemmelser, som vi ikke have megen lyst til eller Mod paa. Men dersom vi sagde til den høitærede Conseilspræsident: Det er Noget, vi ikke kunne lide længere; nu have vi havt den saa og saa længe, nu tjeder den os, saa vilde den høitærede Conseilspræsident sikkert sige: Ja, mine Herrer, se til at blive af med den. Men naar Landstthinget pludselig falder paa, at der er Noget i vor Forsatning, som det ikke kan lide, saa siger Conseilspræsidenten: Ja, det er sandt, det er ganske ubrugeligt, og nu skal jeg hjælpe Dem ud af det, og kommer saa med et Forslag, som han forstikker os om er fuldstændig brugeligt. Det er sandelig ikke en Fremgangsmaade, som egner sig til at bringe Overensstemmelse mellem de to Thing, og naar vi dermed sammenligner, hvad det høie Ministerium lader sin Presse sige samtidig som et Middel til at bringe Landstthinget paa roligere, bedre og mere forsonlige Tanker, synes det at pege lige den modsatte Vej. Thi hvad er det, der truer Landstthinget, hvis det ikke bliver enig med os om den midlertidige Finantslov og om Finantsloven? Hvad er det, Ministeriet holder op for Landstthinget for at bevirke den Forsonlighed, som Ministeriet arbejder for her i Thinget? Ser man i Ministeriets Forslag, er det, der truer Landstthinget, hvis det gaar i Stykker, at Kontrolten med Regjeringen saa gaar helt og holdent over til Landstthinget. Men naar det er det værste, der hænder Landstthinget, hvis det ikke enes med os, er det ikke nogen stærk Opmuntring for det til at blive enig med os. I det Mindste vil for vort Vedkommende have ikke nogen Interesse i, at Kontrolten gaar over til Landstthinget; det vilde ganske vist være at sætte Ratten til at passe paa Fløden. Men hvis Landstthinget faaer et saadant Overb, da tror jeg, at Landstthinget vil være det Første, der vil synke i Rnæ derunder. Den høitærede Conseilspræsident beklagede sig ogsaa over, at jeg havde sagt, at man maatte forstaa dette Forslag og Ministeriets hele Politik, som om det var Ministeriets Hensigt eller Onske at bringe de midlertidige Finantslove ud af Verden for derefter at skabe en Situation, hvor Ministeriet havde frie Hænder. Den høitærede Minister sagde, at det afsigte han, og jeg skal saa selvsølgelig ikke gjentage det. Jeg gaar ud fra, at Ministeriets Handlemaade ikke er grundet i Forsæt, men derimod i Tankeløshed, men jeg kan samtidig ikke undlade at gjøre det høitærede Ministerium opmærksomt paa, i hvor høi Grad det har skinnet imod sig ved hele den Handlemaade, der har karakteriseret Ministeriet